

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק ט"ו

קונטרס 495

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רפג

למוד ספר הזהר מרומם על כל למוז, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שישטעה בקריאתו. והוא תקון גדול לנשמה, לפי שהגם דכל התורה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא, מכל מקום נתלבשה בכמה ספורים, ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט. אבל ספר הזהר הן הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מובן מקצת המשיג ועמק המשג.

וכדי שיהיה לנו קצת משג מה היה גדל קדשת רבנו החיד"א אעתיק מהספר "אהל אלימלך" (סימן רפ"א) בשם הרבי רבי אלימלך מליז'נסק זצוק"ל וזה לשונו: שם באיטליא יש צדיק אחד גדול, אשר על ידי חבריו הטהורים מבטל כל ספרי המינות, ומי יתן והיה לבבם של ישראל, לשקד על דלתי ספרי החיד"א, לא יזיזו אותם כלום מאמונתם.

בתקנה לתשובה מיידית, בכדי שאזכה לשכר הגדול הנ"ל, ולהצלחה בכל העסקים,

(-) מנהטון ניו יארק ארצות הברית.

[השם, הכתבת המלאה, והפרטים, השמטו עקב בקשתו המפרשת של הנגיד להלן.]

נ.ב. אם תרצו תוכלו לפרסם את מכתבי, אך נא ונא להשמיט את כל הפרטים, וגם להשמיט את פרטי הישיבות אשר הנני תומך בהן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב נג -

**מכתב מאת נכד המגיד הקדוש מקוֹזְנִיץ זיע"א לְרַגֵּל יוֹמָא
דְּהַלּוּלָא רַבָּא, וְלַעֲלוֹי נִשְׁמָתוֹ.**

לְכַבּוֹד הַרְבָּנִים הַצַּדִּיקִים רַבְנֵי "מִפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי".

תּוֹדָה רַבָּה לָכֶם עֲבוּר הַסֵּט הַזֶּהָר שֶׁקִּבְּלָנוּ, וְהֵנֵנוּ לוֹמְדִים הַרְבֵּה זֶהָר
בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. זְכוּת עֲצוּמָה זָכָה דוֹרְנוּ זֶה עַל שְׂיִכּוּלִים לְלַמֵּד זֶהָר בְּכָל
מְקוֹם שֶׁהוֹלְכִים. וְאִפְלוּ בְּהַמְתַּנֶּה לְרוֹפֵא (דְּאִקְטִי"ר בְּלַע"ז) אִפְשָׁר לְהוֹצִיא
מִהַפִּיס אֶת סֵפֶר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ (שְׁאֵגָב מֵגִיעַ עִם שְׁנֵי כְּסוּיִים שְׁנֵתוֹ לַעֲטוֹף אֶת הַסֵּפֶר בְּהֵם)
וְלַלְמֹד וְלַהֲגוֹת בְּסֵפֶר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְכֵן בְּהַמְתַּנֶּה בְּצַרְכְּנֵיהָ (גְּרַאסְעָר"י סְטֵא"ר
בְּלַע"ז) בְּמְקוֹם לְהַמְתִּין וּלְבַבֵּז אֶת הַזְּמַן בְּהֶבֶל רִיק (אֵגָב: בַּעַל הַבַּיִת הַצַּרְכְּנֵיהָ בְּקִשׁ
לְהַמְצִיא לוֹ סֵט שְׂיִכּוּל לְגַמּוֹר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּזַמְנוֹ הַרִיק). הַרִי אִפְלוּ הַגְּרַאסְעָר"י סְטֵא"ר אִז
מְקוֹם הַהַמְתַּנֶּה לְדְּאִקְטִי"ר נַעֲשֶׂה לְבַיִת מְדַרְשׁ וְנִתְקַדַּשׁ בְּלַמּוּד הַזֶּהָר
הַקְּדוֹשׁ, וְכָל הַנּוֹצִיץ קַדִּישִׁין אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּשִׁבְרֵת הַכֹּלִים מֵהַז' מְלַכִּין דְּמִיתוּ,
עַקֵּב שֶׁכָּל אֶחָד רָצָה לְהִיּוֹת "אֲנֵא אֲמֵלֵךְ" וְלֹא נִכְלָלוּ זֶה בְּזֶה, (כְּמַבָּאָר בְּכַתְבֵי זְקֵנֵי
הַקְּדוֹשׁ הַמְּגִיד רַבֵּי יִשְׂרָאֵל מִקְּאֹזְנִיץ זיע"א, וּבְנוֹ זְקֵנֵי הַקְּדוֹשׁ הַרַה"ק מֶרֶן אֲדַמּוֹ"ר רַבֵּי מִשָּׁה אֶלְיָקִים
בְּרִיעָה מִקְּאֹזְנִיץ זיע"א), וְנִפְּלוּ לְבוֹר תַּחְתִּיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגְּשָׁמִי, מִתַּעֲלִים וְעוֹלִים
לְמְקוֹמָם הַרְּאוּי הַמְתַּקֵּן וְהַשְּׁלֵם, וְכָל הַרַפ"ח נְצוּצֵין קַדִּישִׁין שֶׁנִּפְּלוּ מִתַּעֲלִים
וּמִתַּיַחֲדִים וְנִתְקַנְּיָם בְּמְקוֹמָם בְּיַחְוָדָא שְׁלִים. וְכֵן זוֹכִים בְּכָל מְקוֹם
שֶׁנִּמְצָאִים וְאִפְלוּ בְּעַת הַטִּיּוֹל וְכַדּוּמָה לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹרוֹת דְּתֵהוּ בְּכֹלִים דְּתַקּוּן,
וְלַהֲרַגִּישׁ מְצִיאוֹת הַשֵּׁם בְּפִעַל מְמֵשׁ, וְכַמְּאָמֵר הַיְדוּעַ "זִי זְאָגָט, אִוֵן אִיךְ
וּוִיִּיס", (הִיא אוֹמֶרֶת, [דְּהֵינּוּ הִיא רַק אוֹמֶרֶת], [אֲבָל אֲנִי לְאַחַר לַמּוֹד
הַחֲסִידוֹת וְהַזֶּהָר] אִוֵן אִיךְ וּוִיִּיס [אֲנִי יוֹדַע וּמְרַגֵּשׁ בְּמְצִיאוֹת מְמֵשׁ "אִיךְ פִּיל
דְּעַם גְּ-א-ט", "אִיךְ וּוִיִּיס דְּעַם גְּ-א-ט"].) וּבְפֶרֶט דְּלְאַחַר וּבְעַת שְׁלוֹמְדִים
הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ הַרִי כָּל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם נְרָאִית אַחֲרַת לְגַמְרֵי, בְּדַבְּקוֹת וּבְשִׁמְחָה
גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה, בְּאַהֲבָה וְיִרְאָה. וְכַמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה (דְּבָרִים כ"ח),
תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֵב כָּל, שְׁצַרְיָךְ

יש מי שאומר שעל שבועה עמודים עומד העולם, ויש מי שאומר על עמוד אחד עומד העולם, איך הדברים מתישבים? אומר לו, הכל הוא דבר אחד, שהרי שבועה הם, ובהם יש עמוד אחד שנקרא צדיק, ועומדים עליו, והעולם מתקיים על זה. וכשהעולם מתקיים עליו, כאלו שהתקיים על כל השבועה, ועל פן כתוב וצדיק יסוד עולם, והרי בארנו את הדברים בכמה מקומות.

ורמזנו, השפחה הזו עתידה לשלט בארץ הקדושה שלמטה, כמו שהיתה הגבירה שולטת בראשונה, שכתוב צדק ילין בה, ועליו שפחה כי תירש גברתה, בכל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להשיב את הגבירה למקומה כבראשונה, ואז של מי היא השמחה? הרי אומר, שמחת המלך ושמחת הגבירה. שמחת המלך, משום שישב אותה ויפרד מן השפחה כפי שאמרנו. ושמחת הגבירה, כי תשוב להודג עם המלך. זהו שכתוב גילי מאד בת ציון וגו'.

בא ראה, כתוב והיתה זאת לכם לחקת עולם. והיתה לכם היה צריך להיות! מה זה זאת? זה שאמרנו, לחקת עולם. בכל מקום ומקום חקת עולם נקראת, גזרת המלך, שמכניס את כל הנהגותיו במקום הזה ומסתיר אותם, כמו שמסתיר הכל באוצר אחד. חקת עולם ודאי, בזאת הוא רשם וחקק את כל הגזנים שלו ואת כל המטמונים שלו.

בחודש השביעי בעשור לחדש. בעשור בדיק, כמו שבארנו. תענו את נפשתיכם, ודאי כף זה, והרי נאמר נפשתיכם ודאי. שהרי בנפש מלוי הדבר, ומשום כף

דמר, הא דתנינן, דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם, מאן דאמר, דעל שבועה קיימין קיימא עלמא. ומאן דאמר, על חד קיימא עלמא, הוה מתנישבון מלי. אומר ליה, כלא מלה חד הוא, דהא שבועה אינון ובהו אית חד קיימא, דאקרי צדיק, וקיימי עליה, ועלמא בהאי אתקיימא. וכד אתקיימא עלמא עליה, כאלו אתקיים על פלהו שבועה. ועל דא כתיב, וצדיק יסוד עולם. והא אוקימנא מלי בכמה אתר.

והאנא, האי שפחה זמינא לשלטאה בארעא קדישא דלתתא, כמה דהות מטרוניתא שלטא בקדמיתא, דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה, והשתא שפחה פי תירש גבירתה בכלא. וזמין קדשא בריך הוא, לאתבא למטרוניתא לאתרהא כקדמיתא, וכדין ממאן הוא חדוותא, הוי אימא חדוותא דמלפא, וחדוותא דמטרוניתא. חדוותא דמלפא, בגין דיתוב לה ויתפרש משפחה, בדקא אמיןא. וחדוותא דמטרוניתא, בגין דיתוב לאזדווגא במלפא, דהא הוא דכתיב גילי מאד בת ציון וגו'.

הא חזי, פתיב והיתה זאת לכם לחקת עולם. והיתה לכם מיבעי ליה, מאי זאת. הא דאמרן, לחקת עולם. בכל אתר ואתר חקת עולם אתקרי, גזרה דמלפא, דעילל כל נמוסוי באתר דא, ואסתים לון, כמאן דסתים פלא, באסקופא חדא. חקת עולם ודאי. בהאי זאת (דף ט"ט ע"ב) רשום וחקק כל גניזין דיליה, וכל טמירין דיליה.

בחודש השביעי בעשור לחדש. (ויקרא ט"ו) בעשור דייקא, כמה דאוקימנא. תענו את נפשתיכם, ודאי הכי הוא, והא אתמר נפשתיכם ודאי. דהא בנפשא תליא מלתא,

אכילה ושתיה מתשיעה, יתיר
מיום אחר. ואף על גב שהדבר
הזה נאמר בגן אחר, והכל יפה,
וזה וזה דבר אחר, וכל אחד
במקומו, וכך זה.

וְלַמְדָנוּ, ביום הזה כל השמחה
וכל האור וכל הסליחה של
העולמות, כלם תלויים באם
העליונה, שכל המענינות שופעים
ויוצאים ממנה, ואז מאירים כל
אותם מאורות, ומאירים באור
ובשמחה, עד שהכל מתבשם.
ואז כל אותם הדינים נמצאים
באור, והדין לא נעשה, ועל כן
תענו את נפשתיכם.

אמר רבי אבא, הרי מורנו באר
אותה מגוף המשנה - לא גלו
ישאל מארצם עד שפירו
בקדוש ברוך הוא, שכתוב
(שמואל ב ב) אין לנו חלק בְדוֹד וְלֹא
נחלה (לו) בְּכֵן יְשִׁי, וְהָרִי נֶאֱמַר.
פסוק אחר מצאנו על זה, שכתוב
(מלכים א יב) רָאָה בֵיתְךָ דָּוִד. אמר
לו, כִּף זֶה וְדָאִי, בֵּית דָּוִד נִקְרָא,
כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (ישעיה ה) בֵּית יַעֲקֹב
לְכוּ וְנִלְכֶה בְּאוֹר ה'. בֵּית יַעֲקֹב,
כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (שם ט) וּבֵית תַּפְאֲרֹתֵי
אֶפְסָרָא. לְכוּ וְנִלְכֶה בְּאוֹר ה',
שְׂכֵתוֹב וְנִהָר יֵצֵא מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגֶּזֶן, וְנִטַּע אֶת הַגֶּזֶן הַזֶּה
לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ בוֹ עִם הַצְּדִיקִים, שְׁבוּ
הם שְׂרוּיִים.

לַמְדָנוּ, כתוב אף בעשור לחדש
השביעי הזה יום הפורים הוא
וגו' ועניתם את נפשתיכם. וכתוב
וְהִיתָה לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ
הַשְּׁבִיעִי וְגו'. מה שכתוב אף, מה
הוא רוצה כאן? אמר לו, זה בא
למעט, שפיון שאמר ועניתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש, אמר
(אחר כך) אף בעשור, והיה צריך
להיות אף עשור! שבעשור הדבר
תלוי.

במתיכם, ושינונו אף - חלק, חציו

ובגין כך, אכילה ושתיה מתשיעה, יתיר
מיום אחר. ואף על גב דהאי מלה אתמר
בגוונא אתרא, וכלא שפיר, והאי והאי מלה
חדא, וכל חד באתריה, והכי הוא.

וְתֵאנָא, בהאי יומא, כל חידו, וכל נהירו, וכל
וְתַרְנוּתָא דְעֵלְמִין, פְּלֵהוּ תְלִיין בְּאִימָא
עֵלְאָה, דְּכָל מְבוּעִין נְגִידִין וְנִפְקִין מִנֶּה. וְכַדִּין
נְהִירִין כֹּל אֵינוֹן בּוּצִינִין, וְנִהֲרִין בְּנִהֲרִיו
בְּחֻדְוֹתָא, עַד דְּמִתְבַּסֵּם פְּלֵא. וְכַדִּין כֹּל אֵינוֹן
דִּינִין אֲשַׁתְּכּוּ בְּנִהֲרִיו, וְדִינָא לֹא אֲתַעְבִּיד,
וְעַל דָּא תַעֲנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

אמר רבי אבא, הא אוקים לה מו, מן גופא
דמתניתא, לא גלו ישראל מארצם, עד

שפפרו בקודשא בריך הוא. דכתיב, (שמואל ב ב)
אין לנו חלק בְדוֹד וְלֹא נחלה בְּכֵן יְשִׁי, וְהָא
אתמר. קרא אתרינא אשפחנא בהאי, דכתיב,
(מלכים א יב) רָאָה בֵיתְךָ דָּוִד. אמר ליה, הֲכִי הוּא
וְדָאִי, בֵּית דָּוִד אֶקְרִי, כְּמָה דְכָתִיב, (ישעיה ב) בֵּית
יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכֶה בְּאוֹר יְיָ. בֵּית יַעֲקֹב, כְּמָה
דָּאֵת אֶמַר (ישעיה ט) וּבֵית תַּפְאֲרֹתֵי אֶפְסָרָא. לְכוּ
וְנִלְכֶה בְּאוֹר יְיָ, דְכָתִיב, (בראשית ב) וְנִהָר יוֹצֵא
מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּזֶן, וְנִטַּע הָאִי גֶן
לְאֲשַׁתְּעֲשֵׁא בֵיה עִם צְדִיקֵיָא, דְּבִיה שְׂרִיין.

תֵאנָא, פתיב אף בעשור לחדש השביעי הזה
יום הפורים הוא וגו' ועניתם את

נפשתיכם. וכתוב וְהִיתָה לְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם
בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. אף דכתיב, מאי קא בעי
הכא. אמר ליה, למעוטא קא אתיא. דכיון
דאמר ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש,
אמר (לְהָרִי) אף בעשור. אף עשור מיבעי ליה,
דבעשור תליא מלתא.

אמר ליה אי הכי, (שמות יב) אף ביום הראשון

אמר לו, אם כך, (שמות יב) אף ביום הראשון תשביתו שאר

תשביתו שאור מבתיכם, ותגינן אף חלק, חציו אסור באכילת חמץ, וחציו מותר. אוף הקא אף בעשור לחדש, אימא דחציו אסור במלאכה (נ"א באבילה), וחציו מותר. אמר ליה אוף הקא בועניתם את נפשותיכם תליא, דהא ענוי לא אשתכח אלא מפלגות יומא ולהלאה, ושפיר הוא אף חלק בועניתם את נפשותיכם. אמר רבי אלעזר, פתיב, (ויקרא טו) פי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם מיבעי ליה. אלא יכפר עליכם, לאכללא יובלא, דנגיד מבועי לאשקאה בהאי יומא לכל עיבר, לארואה כלא, ולאשקאה כלא. ודא עליכם, כלומר, בגיניכו דזפאה לכוון בהאי יומא, דכתיב לפני יי' תטהרו. ולא ישלוט עליכו דינא.

אסור באכילת חמץ וחציו מותר. אף כאן אף בעשור לחדש, אמר שחציו אסור במלאכה (באבילה) וחציו מותר. אמר לו, אף כאן בועניתם את נפשותיכם זה תלוי, שהרי ענוי לא נמצא אלא מחצות היום ואילף, וזפה הוא אף חלק בועניתם את נפשותיכם. אמר רבי אלעזר, כתוב פי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם היה צריך להיות! אלא יכפר עליכם - להכליל את היובל ששופע מעינות להשקות ביום הזה לכל עבר לרבות את הכל ולהשקות את הכל. וזה עליכם, כלומר עבדכם, לטהרכם ביום הזה, שכתוב לפני ה' תטהרו, ולא ישלט עליכם הדין.

רבי יהודה, אמר זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובעי דזפאה להו, דלא ישתפח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולזמנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

רבי יהודה אמר, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם ורוצה לטהר אותם שלא ימצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו וידורו בהיכלו. ולעתיד לבא כתוב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'. רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתי ה'. שנינו, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, רצה לברא אדם. נמלך בתורה. אמרה לפניו: תרצה לברא האדם הזה? ! עתיד הוא לחטא לפניך ועתיד הוא להרגיז לפניך. אם תעשה לו כמעשיו, הרי העולם לא יוכל לעמד לפניך, כל שפן אותו האיש. אמר לה: וכי לתגם נקראתי (שמות לד) אל רחום וחנון ארץ אפים?

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתי ה'. תגינן, בשעתא דברא קדשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה פעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, כל שפן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למגנא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום וחנון ארץ אפים. ועד לא ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא

ומרם שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא תשובה. אמר לה לתשובה: אני רוצה לברא אדם בעולם, על מנת ששמישוכו

למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובין לך מחוביהון, דתהוי זמינא

למשבק חוביהון, ולכפרא עלייהו. ובכל
שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא,
וכד בני נשא תייבין מחובייהו, האי תשובה
תבת לגבי קדשא ברין הוא, וכפר על פלא,
ודינין אתפפין, ומתבסמן בלהו, ובר נש
אתדכי מחוביה.

אימתי אתדכי בר נש מחוביה בשעתא דעאל
בהאי תשובה כדקא חזי. רבי יצחק
אמר, דתב קמי מלפא עלאה, וצלי (דף ע' ע"א)
צלותא מעומקא דלפא, הדא הוא דכתיב
ממעמקים קראתיך יי'.

רבי אבא אמר, ממעמקים קראתיך יי', אתר
גניז הוא לעילא, והוא עמיקא דבירא,
ומהאי נפקין נחלין ומבועין לכל עיבר, וההוא
עמיקא דעמיקתא אקרי תשובה. ומאן דבעי
לאתבא ולא תדפא מחובוי, בהאי עומקא
אצטריך למקרי לקודשא ברין הוא, הדא הוא
דכתיב ממעמקים קראתיך יי'.

תאנא, בשעתא דהוה בר נש חב קמי מאריה,
וקריב קרבניה על מדבחא, וכהנא
מכפר עליה, ובעי בעותיה עליה, מתערין
רחמי, ודינין מתבסמן, ותשובה אריק ברבאן,
במבועין דנגדין ונפקין, ומתברכין בלהו
בוצינין פחדא, ובר נש אתדכי מחוביה.

הא חזי, קדשא ברין הוא, אפיק עשר פתרין,
עטרין קדישין לעילא, דאתעטר בהו,
ומתלבש בהו, והוא אינון, ואינון הוא,
פשלחובא דאחידא בגומרא, ולית תמן
פרודא. לקביל דנא, אית עשר פתרין דלא
קדישין לתתא, ואינון אחידן בזוהמא דטופרא
דחד עטרא קדישא, דאקרי חכמה. ועל דא
אקרוין חכמות.

לך מחטאיהם, שתהי עתידה
לעזב את חטאיהם ולכפר
עליהם. ובכל שעה ושעה
התשובה זמינה לאנשים,
ויכשאנשים שבים מחטאיהם,
התשובה הזו שבה לקדוש ברין
הוא, והוא מכפר על הכל,
והדינים נכנעים, וכלם
מתבשמים, ואדם נטהר מחטאו.
מתי נטהר אדם מחטאו? בשעה
שנכנס לתשובה הזו כראוי. רבי
יצחק אמר, ששב לפני המלך
העליון ומתפלל תפלה מעמק
הלב. זהו שכתוב ממעמקים
קראתיך ה'.

רבי אבא אמר, ממעמקים
קראתיך ה', מקום גנוז הוא
למעלה, והוא עמק הבאר, ומזה
יוצאים נחלים ומבועות לכל עבר,
ואותו עמק העמקים נקרא
תשובה. ומי שרוצה לשוב
ולהטהר מחטאיו, מהעמק הזה
הוא צריך לקרא לקדוש ברין
הוא. זהו שכתוב ממעמקים
קראתיך ה'.

למדנו, בשעה שהיה אדם חוטא
לפני רבונו ומקריב קרבנו על
המזבח, והכהן מכפר עליו
ומבכש בקשתו עליו, מתעררים
רחמים, והדינים מתבשמים,
והתשובה מריקה ברכות
במעניות ששופעים ויוצאים, וכל
המאורות מתברכים באחד,
והאדם נטהר מחטאו.

בא ראה, הקדוש ברין הוא
הוציא עשרה כתרים, עטרות
קדושות למעלה, שהתעטר בהם
ומתלבש בהם, והוא זה הם, והם
זה הוא, פשלהבת האחווה
בגחלת, ואין שם פריד. כנגד זה
יש עשרה כתרים שאינם קדושים
למטה, והם אחוזים בזהמת
הצפרן של עטרה קדושה.
שנקראת חכמה, ועל פן נקראו חכמות.

וְלַמְדָּנוּ, עֲשֶׂרְת מִיַּי הַחֲכָמוֹת
הִלְלוּ יָרְדוּ לְעוֹלָם, וְכֻלָּם נִטְמְאוּ
(נשאו) בַּמְצָרִים, פָּרַט לְאַחַד
שֶׁהַתַּפְשֵׁט בְּעוֹלָם, וְכֻלָּם הֵם מִיַּי
כְּשִׁפִּים, וּמֵהֶם יָדְעוּ הַמְצָרִים
כְּשִׁפִּים עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
וּכְשֶׁהַמְצָרִים רָצוּ לַעֲשׂוֹת כְּנוֹס
בְּכִשְׁפֵיהֶם לְמַעֲשֵׂיהֶם, הָיָה
יֹצְאִים לַשָּׂדֶה לְהָרִים הַגְּבוּהִים,
וְזוֹבְחִים זְבָחִים, וְעוֹשִׂים גְּמוֹת
בְּאֶרֶץ, וּמְסוֹבְבִים אוֹתוֹ הַדָּם
סָבִיב הַגְּמוֹת הַלָּלוּ, וּשְׂאֵר הַדָּם
מְכַנְסִים בַּגְּמוֹת הַלָּלוּ, וְשָׂמִים
עֲלֵיהֶם בִּשְׂרָ, וּמְקַרְבִּים אֶת
קְרָבְנוֹתֵיהֶם לְאוֹתָם הַמִּינִים
הַרְעִים, וְאוֹתָם הַמִּינִים הַרְעִים
מִתְכַנְסִים וּמִתְקַרְבִּים כְּאַחַד,
וּמִתְפִּיִּסִים עִמָּם בְּאוֹתוֹ הָהָר.
יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה מְשַׁעֲבָדִים לָהֶם,
הָיָה מִתְקַרְבִּים לָהֶם, וְלַמְדוֹ מֵהֶם,
וְהָיָה טוֹעִים אַחֲרֵיהֶם. וְהִינּוּ מֵה
שְׂכֻתוֹב, כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מְצָרִים
אֲשֶׁר יִשְׁבְּתָם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ
וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו'. וְכִתוּב
וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם
לְשַׁעֲרִים וְגו'. תֹּאנָא, לְמַדְנּוּ, בְּשַׁעֲרָ
שֶׁהָיָה מְקַרְבִּים לָהֶם עַל גְּבֵי
הַשָּׂדֶה וְהָיָה מְזַמְנִים אוֹתוֹ הַדָּם
וּמְקַרְבִּים קְרָבְנוֹתֵיהֶם, הָיָה
מִתְכַנְסִים כָּל אוֹתָם מִינֵי רָעִים,
וְרוֹאִים אוֹתָם כְּמוֹ הַשַּׁעֲרִים,
כָּלָם מְלֵאִים בְּשַׁעֲרָ, וּמוֹדִיעִים
לָהֶם מֵה שֶׁהֵם רוֹצִים.

בֵּא רְאֵה, מֵה כְּתוּב בְּיִצְחָק?
(בראשית כז) וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק
אָבִיו וַיְמַשְׁהוּ. אָמַר, זֶה לֹא חֶסֶד
(כִּאֲלוֹ לֹא מִתְעוֹרֵר), אֲלֵא מִטַּל הַשָּׁמַיִם
שְׂנוּזֵל עַל הָאֶרֶץ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
וּמִשְׁמַנֵּי הָאֶרֶץ, בְּכָל הוּא בְּרַף
אוֹתוֹ. מֵה הַטַּעַם? כִּי רָאָה אוֹתוֹ
עִם שַׁעֲרָ. אָמַר, שְׂפָדֵי הַלְּעֵבֵיר
אֵת זֶה, צְרִיף וּמִשְׁמַנֵּי הָאֶרֶץ, וְלֹא
זִהְיָת הָאֶרֶץ, שֶׁהָיָה זִהְמָה הָיָה
שֶׁל הָאֶרֶץ, וּכְשֶׁטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִגֵּד הָאֶרֶץ מִתְחַפְּרִים, עוֹבְרֵת הַזִּהְמָה הַזֹּאת.

וְהֹאנָא, עֲשֶׂרְה זִינֵי חֲכָמוֹת אֲלֵיךְ נַחְתִּי לְעֵלְמָא.
וְכֻלְהוּ אִסְתְּאָבוּ (ס"א אִשְׁתְּאָבוּ) בְּמַצָּרִים,
בַּר מַחַד דְּאִתְּפִשֵׁט בְּעֵלְמָא, וְכֻלְהוּ זִינֵי חֲרָשֵׁי
אִינוּן, וּמִנֵּיהוּ יִדְעֵי מְצָרִים חֲרָשֵׁין, עַל כָּל
בְּנֵי עֵלְמָא. וְכַד מְצָרַיִ בְּעָאן לְמַעֲבַד כְּנוֹפִיָּא
בְּחֲרָשֵׁיהוּ לְעוֹבְדֵיהוּן, הוּוּ נִפְקֵי לְחַקְלָא
לְטוּרֵי רְמָאֵי, וְדִבְחִין דְּבַחִין, וְעַבְדִּין גּוּמִין
בְּאַרְעָא, וְסַחְרִין הֵוּוּ דְמָא סוֹחְרִנְיָה דְּהֵנִי
גּוּמִין, וּשְׂאֵר דְמָא מִתְכַנְפִּי בְּהִנְהוּ גּוּמִין,
וּבִשְׂרָא שׁוּין עֲלֵיהוּ. וּקְרָבִין קְרָבְנֵיהוּן, לְאִינוּן
זִינֵין בִּישִׁין, וְאִינוּן זִינֵין בִּישִׁין מִתְכַנְפִּין
וּמִתְקַרְבִּין כְּחַדָּא, וּמִתְפִּיִּסִין בְּהַדִּיָּהוּ בְּהֵוּוּ
טוּרָא.

יִשְׂרָאֵל דְּהוּוּ בְּשַׁעֲבוּדֵיהוּן, הוּוּ מִתְקַרְבִּין
לְהוּן, וְאוֹלְפוּ מִנֵּיהוּ, וְהוּוּ טַעָאן
בְּתַרִּיָּהוּ, וְהִינּוּ דְכְּתִיב כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מְצָרִים
אֲשֶׁר יִשְׁבְּתָם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ
כְּנָעַן וְגו', וְכְּתִיב וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם
לְשַׁעֲרִים וְגו'. תֹּאנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּהוּוּ מְקַרְבִּין
לְהוּן עַל גְּבֵי חַקְלָא, וְהוּוּ מְזַמְנֵי הֵוּוּ דְמָא,
וּמְקַרְבִּי קְרָבְנֵיהוּ, הוּוּ מִתְכַנְפִּי כָּל אִינוּן זִינֵין
בִּישִׁין, וְחַמָּאן לְהוּן כְּגוּוֹנָא דְשַׁעֲרִים, כְּלָהוּ
מְלִיזִין שַׁעֲרָא, וּמוֹדְעֵי לְהוּ מֵה דְאִינוּן בְּעֵינֵין.
הָא חֲזִי, יִצְחָק מֵה כְּתִיב בֵּיה, (בראשית כז) וַיִּגַּשׁ
יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיְמַשְׁהוּ, אָמַר, דָּא
לֹא אִתְּעִדִי (ס"א הָבָא לֹא אִתְּעִדִי), אֲלֵא מִטַּלָּא דְשַׁמַּיָּא
דְּנִגִּיד עַל אֶרְעָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּמִשְׁמַנֵּי
הָאֶרֶץ, בְּכֻלָּא בְּרִכִּיָּה. מָאֵי טַעָמָא. בְּגִין דְּחַמָּא
לֵיה בְּשַׁעֲרָא, אָמַר לְמַעֲבַד דָּא, וּמִשְׁמַנֵּי הָאֶרֶץ
אֲצַטְרִיף, וְלֹא זוֹהֶמָא דְאַרְעָא, דְּהָאֵי זוֹהֶמָא
הוּוּ דְאַרְעָא, וְכַד טַלָּא דְשַׁמַּיָּא וּמִגֵּדָא דְאַרְעָא
מִתְחַפְּרָאן אִתְּעַבְרָא הָאֵי זוֹהֶמָא.

שֶׁל הָאֶרֶץ, וּכְשֶׁטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִגֵּד הָאֶרֶץ מִתְחַפְּרִים, עוֹבְרֵת הַזִּהְמָה הַזֹּאת.

אמר רבי חייא, בתרייתא דאינון פתרין תתאין דלא קדישין האי הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים יח) ודורש אל המתים, ודא הוא עשיראה דכלא. דתניא אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, נפשתא דרשיעייא אלין אינון מזיקין דעלמא.

אמר רבי חייא, האחרון של אותם הכתרים המתחונים שאינם קדושים, זהו הוא מה שכתוב (דברים י) ודורש אל המתים, וזהו העשירי של הכל. שלמדנו, אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, נפשות הרשעים אלו הם מזיקי העולם.

אמר רבי יוסי, אי הכי טב להו לחייביא דאתעבדין מזיקין בעלמא, אן הוא עונשא דגיהנם. אן הוא בישא דזמינא להו בההוא עלמא. אמר רבי חייא, הכי תנינן, והא אוקימנא מלי, נפשתא דרשיעייא בשעתא דנפקין מעלמא, כמה גרדייני נמוסין מזדמני לקבלא להו, ולא עלאה להו לגיהנם, ועאלין להו בתלת דינין בכל יומא, בגיהנם. לבתר מזדווגי בהו, ואזלין ושאטין בעלמא, ומטען להו לרשיעייא, לאינון דקא אסתים תשובה מקמייהו. לבתר תיביין להו לגיהנם, ואתסאבין (ביא ואחרנית) תמן, וכך בכל יומא.

אמר רבי יוסי, אם כך טוב לרשעים שנעשים מזיקים בעולם, איפה הוא ענש הגיהנם? איפה הרע שעתיד להם בעולם ההוא? אמר רבי חייא, כך שנינו, והרי בארנו את הדברים. נפשות הרשעים בשעה שיוצאים מן העולם, כמה שומרי החקים מזדמנים כנגדם ולהכניסם בגיהנם, ומכניסים אותם בשלשה דינים בכל יום בגיהנם. אחר כך מזדווגים עמם, והולכים ומשוטטים בעולם, ומטעים את הרשעים לאותם שנסתמה מלפניהם התשובה. אחר כך משיבים אותם לגיהנם, ונטמאים (וגרונים) שם, וכך בכל יום.

לבתר דאזלין בהו, ושאטין בהו בעלמא, מהדרין לקברייהו, וחמן תולעתא דגופא מנקרי בשרא ומתאבלן עלייהו, ואינון חרשין הוו אזלי לבי קברי, וחרשי בחרשייהו, ועבדין חד צלמא דבר נש, ודבחיין קמיה חד צפירא. לבתר עאלין לההוא (דף ע"ב) צפירא, בההוא קברא, וההוא צלמא מתפרין (ס"א מדברין) ליה לארבע סטרין, ומעלין ליה לארבע זיוויין דקברא. פדין מחרשי בחרשייהו, ומתכנפי אינון פנופי, ואינון זינין בישין, ומייתין ההיא נפשתא, ועאל בקברא ומשתעי בהדייהו.

אחר שהולכים עמם ומשוטטים עמם בעולם, מחזירים לקבריהם, ורואים את התולעת של הגוף מנקרת את הבשר ומתאבלים עליהם, ואותם מכשפים היו הולכים לבית הקברות ומכשפים בכשפיהם, ועושים צלם אחד של האדם, וזוכחים לפניו שעיר אחד. אחר כך מכניסים אותו השעיר לאותו קבר, ואת אותו צלם משפרים (מנהיגים) אותו לארבעה צדדים, ומכניסים אותו לארבע זוויות הקבר, ואז מכשפים בכשפיהם, ומכנסים אותם פנוסים ואותם מינים רעים, ומביאים אותה הנפש, ומכניסים לקבר ומדברים עמם.

אמר רבי יצחק, נפאין אינון צדיקניא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא כלהו קדישין. גופא דלהון קדישא. נפשא דלהון קדישא.

אמר רבי יצחק, אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי פלם קדושים. גופם קדוש. נפשם קדושה. רוחם קדושה. נשמתם קדש קדשים. שלש דרגות הן כמו שלמעלה. ששנינו,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 קובץ אוצרות הזוהר ❖ <hr/> כרדז ❖ כה הזוהר חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחודש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א ❖ <hr/> 360 עמודים	 קובץ אוצרות הזוהר ❖ <hr/> כרדט ❖ תיקוני הזוהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה ❖ <hr/> 416 עמודים	 קובץ אוצרות הזוהר ❖ <hr/> כרדח ❖ תיקוני הזוהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים החדש ❖ <hr/> 416 עמודים	 קובץ אוצרות הזוהר ❖ <hr/> כרדז ❖ תיקוני הזוהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים ❖ <hr/> 544 עמודים	 קובץ אוצרות הזוהר ❖ <hr/> כרדו ❖ תורת הרשב"י ❖ המלמדים והזוהר המקוה והזוהר הערב רב והזוהר אמירת הזוהר כהלכתה שער התיקונים זקנים עם נערים אור הזוהר קומיקס ❖ <hr/> 416 עמודים
  הזוהר העולמי	 הזוהר העולמי	 הזוהר העולמי	 הזוהר העולמי	 הזוהר העולמי